

právem tak, jako kdyby sami byli k platnosti přivedli důvod zmatečnosti čís. 9 a) Šu 281 tr. ř.

Čís. 2013.

Soud může se odchýliti od konečných závěrů znalců jen tehdy, má-li a může-li uvést závažné příčiny, obzvláště nedostatek logické souvislosti mezi předpoklady a závěry znalců (§Šy 258, 281 čís. 5. tr. ř.).

(Rozh. ze dne 8. června 1925, Zm II 194/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 28. února 1925, pokud jím byla obžalovaná Anna O-ová sprostěna podle Šu 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro zločin utržení na cti podle Šu 209 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost napadá rozsudek soudu první stolice jen potud, pokud jím byla obžalovaná sprostěna z obžaloby pro zločin utržení na cti, a uplatňuje jediný důvod zmatečnosti podle čís. 5 Šu 281 tr. ř. Dlužno ji uznati za důvodnou. Rozhodovací důvody napadeného rozsudku dospívají v tomto směru k závěru, že nalézací soud nenabyl plného přesvědčení o tom, že to byla obžalovaná, jež psala závadné dopisy. Závěr jest opřen jednak předpokladem, že obžalovaná to popírá, jednak předpokladem, že nalézacímu soudu nestačilo, že znalci z oboru písma jsou přesvědčeni, že obžalovaná dotyčné dopisy psala, aniž, že obžalovaná, jak udávají svědci, nepopřela, že ona M-a z krádeže dříví udala. Právem vytýká stížnost, že druhý předpoklad je stížen vadami neúplnosti a rozporu se spisy. Vzhledem na předpis Šu 258 tr. ř., že jedině nalézací soud rozhoduje o hodnověrnosti a průvodní moci všech průvodů, není ovšem zásadně závady, by se soud po případě nepřidal ke konečným závěrům znalců a nevzal za prokázány skutečnosti, o nichž znalci mají za to, že tu jsou. Avšak v předmětech nálezů a posudků soudních znalců jde o skutečnosti rázu takového, že jest ku správnému jich postřehnutí a zjištění souvislosti nebo nesouvislosti postřehnutých skutečností s jinými skutkovými okolnostmi, pro trestní věc významnými, potřebí zvláštních vědomostí a zkušeností, jichž z pravidla soudci nemají. Chce-li se soud ušetřiti výtky, že si při hodnotění průvodů nepočínal s bedlivostí a svědomitostí, jakou mu ukládá § 258 tr. ř., nepostaví prostě svůj úsudek nad úsudek soudních znalců, v tomto směru zvláštními vědomostmi a zkušenostmi vyzbrojených, nýbrž odchýlí se od konečných závěrů znalců jen tehdy, má-li a může-li uvést závažné příčiny, obzvláště nedostatek logické souvislosti mezi předpoklady a závěrem znalců. K porovnání předpokladů a závěrů je však nezbytno, by si soud řádně uvědomil celý obsah nálezu i posudku a objasnil otázku, zda jsou správnými skutkové okolnosti, jež znalci na předmětu

svého nálezu shledali a v důsledku toho předpokládali. Této povinnosti bedlivého a svědomitého zkoušení projevů znalců nalézací soud nedostál. Neuváděje vůbec, z jakých úvah se nepřidal k úsudku znalců, prý mu nepostačujícím, spokojuje se tím, že uvádí konečný jejich závěr a nezmiňuje se nikterak o skutkových okolnostech, znalci shledaných a předpokládaných, obzvláště o tom, že v dopisech i ve vlastnoručních podpisech i v ukázce písma obžalované objevují se tytéž charakteristické tvary osobitého rukopisu u písmen A, O, P, M, d, t, n, obzvláště s, ch, k, a že v souhlasných větách »by ste byl tak láskav« jsou tahy i chyby naprosto stejné, stejnopisy jako fotografované a objevují se tytéž chyby »višetřit, viřidit«. Jelikož opomenuté části projevu znalců poukazují ku správnosti konečného jejich závěru, mohlo, kdyby soud byl k nim řádně přihlížel, zdržeti ho od toho, aby se odchýlil od úsudku znalců, a přiměti ho k tomu, by se k němu přidal, takže se dolíčená neúplnost rozhodovacích důvodů dotýká skutečností rozhodných.

Čís. 2014.

Skutková podstata zpronevěry nepředpokládá po stránce subjektivní úmyslu, způsobiti majiteli svěřené věci nebo jiné osobě škodu (trvalou); stačí vědomí pachatelovo, že jednání jeho porušuje práva osoby, jež věc svěřila nebo v jejíž prospěch byla svěřena.

Beztrestnost z důvodu účinné lítosti předpokládá včasnou náhradu celé škody. Není jí okolnost, že se poškozený může s úspěchem hojiti na jmění pachatelově, ani zajištění pohledávky na jeho jmění.

(Rozh. ze dne 8. června 1925, Zm II 227/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu ve Znojmě ze dne 27. března 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podle Šu 183 tr. zák. mimo jiné z těchto

důvodů:

Uplatňujíc výslovně čís. 9 písm. b), věcně i důvod čís. 9 písm. a) Šu 281 tr. ř. vytýká zmateční stížnost, že stěžovatel neměl poškozovacího úmyslu, zamýšleje škodu napravit, dále, že trestnost skutku jest vyloučena, ježto byl stěžovatelem spáchán v nejkrajnější bídě, a konečně, že skutek přestal býti trestným, protože pohledávka, jež vzešla H-ovi proti stěžovateli ze zpronevěry, byla úplně kryta stěžovatelovým podílem na nemovitosti, na níž byla pohledávka se svolením stěžovatele právem zástavním zajištěna. Zákonné provádění těchto hmotněprávních námitek omezuje se na srovnání skutkových okolností v napadeném rozsudku zjištěných se zákonem. Pokud stížnost předpokládá jiné nebo ještě další skutečnosti, neprovádí dovolávaných zmatků po zákonu a nelze k dotýčným důvodům přihlížeti. Rozhodovací důvody napadeného rozsudku přihlížejí řádně k všemu, co udali stěžovatel a svědek H. o napravení škody a stěžovatel o příčinách svémocného jednání, a skut-